Ábrahám Erika

apa halálának évfordulója

csak este gyújtok mécsest
vajon tetszene neki vagy
irritálná az orrát a szaga

mindössze ez jutott eszembe
aztán az otthoni padlás ahogy
a múltam lehelte rám mélyre
szívtam mindig és hogy már
nem kívánok emlékezni rá

a fájást már csak definiálom
leírom mint egy objektumot
tőlem független hordozom
körüljárom ez itt a fájás

a gangon nyargaló szél illata
egy arcél apa krákogása
belém égett képek hívószavak
tolódnak túlélő hallgatásba

nem járunk egymás tájain

csak mesélünk róluk óvatosan
árnyalva a látványosságokat
túlzásokba nem esve a másik
vélt ízléséhez színezünk és
rajzolunk ki részeket az egészből

még érdek nélkül szemlélődve
nézünk szét magunkban jé itt
talán szívesen elidőzne a másik
az ő képzelt tekintetével eddig nem
jegyzett részletek válnak láthatóvá
vajon tetszene neki ez a belső
naplemente bár értené a kiszáradt
kérgű fán mocorgó rügyet a sorvadás
segédigéit kántáló öreget a vénséges
vén árnyékokat talán ő leszámolná
a láva tüzét őrző rétegeket

mások által lelakott kertekben
igyekszünk majd szétdúlt atlantiszok
darabkáin szilánkok között mezítláb
lépegetni félelem faláról örökösen
visszapattanó szavak kapkodva feltartott
tiltótáblák ellenére ide és ide talán
még lehet ha beengedsz ígérem
tiszta lábbal